

ret? Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister, om det ikke kunde lade sig gøre, at Kommunerne fik deres Tilgodehavende fra Staten refunderet rettidigt. Der er mange Kommuner, der maa rejse store Laan for at holde det gaaende, fordi de har saa meget til gode hos Staten. De maa selv for en Del bære Renten deraf. Jeg kender f. Eks. Kommuner, hvis Tilgodehavende hos Staten har været oppe paa et lige saa stort Beløb nu, som hele deres Budget androg før Krigen, og det er endda ikke store Kommuner. Jeg synes, at det Rentetab, Kommunerne har, maa bæres af Staten, om den vedblivende skal regnes for en stabil Forretning. Det er en Klage, vi hører alle Vegne: Vi mangler de Penge. Tidligere har Kommunerne nok kunnet skaffe Penge, men nu har Forholdene forandret sig. Pengene flyder nu en Gang ikke saa rigeligt fra Landmændene, som det ærede 23de Medlem for København (Gamborg) mente. Pengene begynder at glide ud. Jeg mener, som sagt, at vi maa spare paa de rette Steder og ikke lade Pengevanskelighederne gaa ud over andre, i dette Tilfælde Kommunerne.

Marott: Jeg ønsker først at gøre en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister angaaende det Forhold, som piner os alle mere eller mindre for Øjeblikket, nemlig den herskende Dyrtdid, der nu er værre end nogen Sinde. Prisskruen gaar næsten daglig, og Lønskruen følger efter. Jeg kan naturligvis ikke anwise noget bestemt Middel imod denne Prisstigning — i saa Tilfælde kunde jeg vist opnaa at blive forgyldt; thi hele dette Forhold er saa udviklet og mangeartet og griber saa dybt ind i hele Verdensmaskineriet, at det ikke er let at klare. Det er næsten, som om al Konkurrence paa Prisomraadet er udelukket, og at man er blevet enig om at tage den størst mulige Fortjeneste af sine Varer. Mælk og Kød og Flæsk og andre Livsfornödenheder, Klædevarer o. s. v. stiger i Pris, og vi har set i disse Dage, at Bagermestrene endogsaa truer med Strejke, hvis de ikke kan faa den Pris, som de selv har bestemt at ville have. Der er en Landmand, som paaviser, at Handelsavancen paa den Mælk, han er med til at sende til Byen, er 17 Øre pr. Liter, og denne Landmand siger meget rigtigt, at Moralen har udviklet sig til mere at gælde det, om man faar i Forhold til andre — og det vil sige det højeste —, end om man faar nok. Det er

sikkert paa Tide, at der skrides ind med kraftig Haand ad alle de Veje, som er mulige. Det er ganske vist ikke altid let at fastsætte Maksimalpriser, idet disse maaske kan passe i Dag, men ikke i Morgen, og jeg tror heller ikke, at den højtærede Minister kan udrette meget paa dette Omraade — noget kan der jo altid gøres —, men jeg tænker paa de kommunale Prisreguleringskommissioner eller selve Kommunalbestyrelserne, der har de enkelte lokale Forhold paa nært Hold. Jeg ved vel, at der f. Eks. ikke er kommet meget ud af Reguleringen af Restaurationspriserne, som det blev overladt til Kommunerne at foretage; saa vidt jeg ved, har kun en halv Snes Kommuner fulgt den Anvisning, der blev givet. Men jeg tror alligevel, der bør fortsættes i dette Spor, og at det navnlig maa blive de lokale Kommissioner, som maa tage fat. Disse Kommissioner har ikke hidtil synes jeg, i særlig Grad benyttet deres Myndighed, og jeg vil gerne spørge, om den højtærede Minister ikke gennem den overordentlige Kommission kan instruere disse Kommissioner om at tage kraftigere fat paa deres Opgave, skaffe dem mere Myndighed, hvis det er nødvendigt, og maaske ogsaa yde Medlemmerne et Honorar for deres tidsspildende Arbejde. Jeg kender nogle Tilfælde, hvor disse Kommissioner med Held har taget Affære og hindret de mest aabenbare og skandaløse Udslag af den Flaaning, som finder Sted, og naar disse Kommissioner bliver tilstrækkeligt bistaaet af Politimyndighederne, vilde de sikkert kunne udrette en Del. Men gøres der intet, eller saa godt som intet, vil Forbrugerne efterhaanden blive et fuldkommen værgeløst Bytte for Prisstigningerne.

Jeg ser i Bladene i Dag, at i Norge har man nu besluttet at tage kraftigere fat med Regulering af Importen af Luksusvarer til Fordel for Levedsmidler og Ophevelse af Tolden paa Livsfornödenheder, hvorved der vil kunne opnaas Prislettelser, og en effektiv Prisregulering med Maksimalpriser, som virker til Fordel for Forbrugerne, samt en virksom Kontrol med deres Overholdelse. Det er en Beslutning, som er taget ved et Møde af Ministre og Stortingsmænd og andre Autoriteter. Jeg forudsætter, at den højtærede Minister vil udtale sig om hele dette Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som ligger paa alles Læber; og jeg retter altsaa denne Henstilling til ham.

En anden Ulykke for os her i Landet